

§ 6.

Den i Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten § 22, 1. Stykke nævnte Opfordring til Selvangivelse skal indeholde udtrykkelig Meddelelse om, at Personer, der ved den sidst foretagne Ansættelse har været ansatte til en Formue af over 6,000 Kr., er pligtige til at angive deres Formue, og om Følgen af at undlade Selvangivelse.

Naar væsentlige Grunde taler til Undskyldning for Undladelsen, er Finansministeren bemyndiget til at fritage den paagældende for Følgerne af Undladelsen.

§ 7.

Saaframt Landsøverskatteraadet maatte ønske at gøre en af et Skatteraad foretagen Formueansættelse af en skattepligtig, der ikke har gjort Selvangivelse med Hensyn til Formue, til Genstand for yderligere Undersøgelse og Prøvelse, kan Raa- det fremtvinge Angivelse af Formuen fra den paagældende ved Paalæg af Dagbøde, der kan inddrives ved Udpantning.

§ 8.

Denne Lov kommer første Gang til Anvendelse ved Ligningen for Skatteaaret 1918—19.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Medens det saavel efter den oprindelige Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten af 15. Maj 1903 som efter den nu-gældende Lov af 8. Juni 1912 var Forudsætningen, at Skatteansættelsen i saa vidt Omfang som muligt skulde ske paa Grundlag af Skatteydernes Selvangivelse af deres Indtægt og Formue, savnedes der dog i førstnævnte Lov ganske Midler til direkte at fremtvinge saadan Angivelse. Saadanne Tvangsmidler findes heller ikke i Loven af 8. Juni 1912 for saa vidt angaar Personer, hvorimod det for Dødsboer, Selskaber og Foreningers Vedkommende i Lovens § 22 er fastsat, at de under en daglig Bøde paa 10 Kr. skal indsende Angivelse til Ligningsmyndighederne over deres Indtægter og Udgifter, hvad enten Virksomheden har givet Overskud eller ej. Denne Regel, der i det væsentlige er enslydende med Bestemmelsen i § 16 i den kommunale Skattelov af 15. Maj 1903, har saa vidt vides virket ganske tilfredsstillende, men gælder altsaa kun den nævnte begrænsede Kreds af Skatteydere. For Personers Vedkommende er det i Lovens § 40 bestemt, at den, der forsømmer at gøre

Selvangivelse, fortaber Retten til at gøre Indsigelse mod sin Ansættelse, medmindre han kan godtgøre, at denne overskrider hans virkelige Indtægt eller Formue med mere end 25 pCt. og han skal i saa Fald dog betale Skat af den virkelige Indkomst eller Formue med et Tillæg af 25 pCt. Ud over denne indirekte og i sin Virkning tilfældige Følge hjemler Loven intet Tvangsmiddel mod Personer, der undlader Selvangivelse, og det har da ogsaa vist sig, at der trods ihærdigt Arbejde fra de skatte-lignende Myndigheders Side vedvarende hos mange Skatteydere findes Utilbøjelighed til at fremkomme med behørig Angivelse af Indtægt og Formue. For Indtægtens Vedkommende kan dette muligvis til en vis Grad forklares ved de Vanskeligheder, det navnlig for Skatteydere, der ikke fører rationelt Regnskab i deres Bedrift, kan have at opgive den nøjagtige Indtægt, men for Formuens Vedkommende synes tilsvarende Vanskeligheder ikke at kunne gøre sig gældende.

Finansministeriet har i længere Tid været betænkt paa at søge den gældende Lov ændret, saaledes at i hvert Fald Selvangi-